

Sygn. akt II Ka 226/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie: SO Robert Rafał Kwieciński

SR (del.) Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 25.09.2015 r.

sprawy E. F.

skazanego za przestępstwo z art. 207§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kole z 15.06.2015 r. sygn. akt II K 229/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża orzeczoną karę łączną do 1(jednego) roku pozbawienia wolności.
2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
3. Zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze.
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 147,60 z tytułu nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym.

Anna Klimas Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem łącznym z 16 czerwca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 229/15 połączył skazanemu **E. F.** kary orzeczone wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Kole z 5 sierpnia 2005r. w sprawie prowadzonej pod sygn. II K 188/05 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 01.04.2005r. na krę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 15 zł i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii T na okres 1 roku.
2. Sądu Rejonowego w Kole z 29 stycznia 2009r. w sprawie sygn. akt VI K 899/08 za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony w okresie od 1999r. do 5 czerwca 2008r na karę 2 lat pozbawienia wolności.
3. Sądu Rejonowego w Kole z 02 października 2014r. w sprawie sygn. akt II K 630/14 za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od maja 2012r. do maja 2014r. na karę 1 roku pozbawienia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Kole z 5 listopada 2014r. w sprawie sygn. akt II K 776/14 za czyn z art. 286 § 1 i 3 k.k. popełniony 6 marca 2014r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

i na podstawie art. 85 k.k., art 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. połączył karę pozbawienia wolności orzeczoną w wyroku opisanym w pkt. 3 i karę ograniczenia wolności orzeczoną w wyroku opisanym w pkt. 4 i wymierzył skazanemu karę łączną 1 rok i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 577 k.p.k. początek odbywania kary łącznej pozbawienia wolności ustalił na 15 grudnia 2014r. Na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzył.

Apelację wniósł skazany, który zarzucił rażąco surowość orzeczonej kary. W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie kary poprzez zastosowanie zasady absorpcji.

Apelacja okazała się zasadna.

Zgodnie z brzmieniem art. 87 k.k., sąd, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wymierza obligatoryjnie karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej sąd powinien kierować się, poza przesłankami określonymi w art. 86 k.k., także ogólnymi dyrektywami wymiaru kary, w szczególności względami szczególnie-prewencyjnymi. Wymiaru kary łącznej dokonuje się zatem w granicach wyznaczonych przez orzeczone kary, tj. karę najsurowszą oraz sumę kar. To właśnie w tych granicach, uzupełnionych dodatkowo o granice danego rodzaju kary oraz regulacje szczególną, zawartą w art. 86 § 1 k.k., Sąd uzyskuje możliwość swobodnego wyboru wysokości kary łącznej, w ramach określonych przez dyrektywy i zasady wymiaru kary. Pozwala to na indywidualizację kary łącznej, uwzględniając przede wszystkim dyrektywy prewencji indywidualnej oraz ogólnej.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104). Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Skazany przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnił w okresie od maja 2012r. do maja 2014r., natomiast przestępstwo z art. 286 § 1 i 3 k.k. 6 marca 2014r. Między tymi czynami zatem zachodzi zatem bliska relacja czasowa, co przemawia za korzystnym ukształtowaniem kary łącznej i zastosowaniem zasady absorpcji. Postawa skazanego w trakcie odbywania kary również nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu zasady absorpcji. Orzeczona w wyroku łącznym kara łączna nie powinna nadto stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wynikłaby z kolejnego wykonania orzeczonych wobec skazanego kar. Nie ulega wątpliwości, że pozostanie w izolacji więziennej przez okres kolejnych trzech miesięcy byłoby dla skazanego bardziej uciążliwe niż wykonanie kary 10 miesięcy ograniczenia wolności. Dlatego Sąd Odwoławczy obniżył orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności do roku.

Na podstawie art. 624 k.p.k. z uwagi na trudną sytuację materialną Sąd zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze.

Na podstawie § 2 i 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013, poz. 461) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 147,60 złotych z tytułu zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Anna Klimas Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński